

Tato práce se zabývá politikou administrativ Lyndona Johnsona a Richarda Nixona ve vietnamské válce. V prvních dvou kapitolách popisuje a shrnuje jejich přístupy k problémům, které musely řešit, a pak je srovnává ve třech směrech: jejich způsobu vedení vietnamské války jako takové, jejich propojení vietnamské a studené války a jejich prezentaci vietnamské války v USA. Krom toho ukazuje, že průběh války byl z velké části dán faktory, které prezidenti mohli jen velmi těžko ovlivnit. Ve vedení války jako takové spoléhala Johnsonova administrativa na postupné zvyšování nátlaku na Severní Vietnam a zároveň bojové operace americké armády proti komunistickým povstalcům v Jižním Vietnamu, což mělo donutit Hanoj k přijetí míru. Nixon byl nucen postupně stahovat americké vojáky a náhlými eskalacemi, které mimo jiné válku rozšířily za hranice Vietnamu, se snažil Severovietnamce nutit k ústupkům v mírových jednáních. Pro propojení studené a vietnamské války měla propracovanější strategii Nixonova administrativa, která navázala vztahy s ČLR, což situaci nepřímo ovlivnilo v americký prospěch. V prezentaci války byl výrazně úspěšnější Nixon, který, na rozdíl od Johnsona, dokázal adekvátněji zareagovat na domácí odpor proti ní. Jednak uklidňoval protiválečné hnutí stahováním amerických vojáků, jednak dokázal pro své akce získat dostatečnou podporu běžných voličů.